

KUPCSULIK ÁGNES

Hernyóselyem

Van még, amire nem lesz pontos szavunk.
Amikor azt mondtad, elfogadod.
Bárhogyan is döntök.
Mint egy gubó. Ez jutott eszembe. Olyan az elfogadás.
Ha meg akarom tartani, jó,
ha nem, megérted.
Vagy megértésed a gubó. Selyemszál.
Meg az, hogy odaég a pörkölt.
Akarom. Kellett volna mondanod.
Vagy azt, hogy semmiképp. Nem.
Valamit. Fénylik vagy reped, mindegy.
Csak higgyem, megteszed helyettem.
Hogy megtehető.
Annyi éve. Már csak bámulom
azt a kikezdhethetlen mondatod,
ami végül magamra hagyott.
Ahogy nem vállal kockázatot.
Mert ha te akarod, és én nem,
vagy te nem, és én nagyon?
Hangsúlyod is. Mozdulatlan
patikamérleg nyelve.
Áll vigyázzban a tökéletesség közepén,
hegyén a legpontosabb szóval.
Nem nyúlok érte.
A test közönséges anyag.
Legyen energia.
Egy szusszanásod, amitől kibillen.
De nem. Igen,
gyűlöltelek volna.
Tudtad, hogy végtelen hosszú
ideig él egy foton? Ha nem kerül útjába anyag.
Meg hogy a selyemhernyó-termesztők a bábót megölik.